

δαγκανιά ἡ, Βιθυν. (Παλλαδάρι.) Ἰων. (Σμύρν.) Μῆλ. Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ., 502 Πρω. Δημητρ. *daganiá* Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. (Ἀρχάν. Κίσ. Κυδων. Σέλιν. κ.ά.) *δακ-κανιά* Ἀθην. Κρήτ. (Μονοφάτσ. Νεάπ. κ.ά.) *δακ-κανιά* Σέριφ. *δακχανιά* Σίφν. *δακανέ* Δ. Κρήτ. (Μαλάκ. Μύρθ. κ.ά.) *γιακ-χανιά* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. *δαγκάνω* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά. Ὁ τύπ. *δακανιά* ἐκ τοῦ *δαγκανιά* δι' ἀνομοίωσιν, βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 23 (1911), 495.

1) *Δάγκαμα 1*, τὸ ὄπ. βλ., Βιθυν. (Παλλαδάρι.) Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Ἀρχάν. Κίσ. Κυδων. Μαλάκ. Μονοφάτσ. Μύρθ. Νεάπ. Σέλιν.) Μεγίστ. Μῆλ. Πελοπν. (Κορινθ.) Σέριφ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ., 502 Πρω. Δημητρ.: *Ξάνοιξε μιά δακανέ, μοῦ τὴν ἔκαμενε ὁ σκύλλος του* (ξάνοιξε = κοίταξε, παρατήρησε) Δ. Κρήτ. Ἀπάνω 'ς τὴ μάνητά του, ράσσει καὶ τσῆ κάνει μιά δακανέ 'ς τὴ χέρα αὐτόθ. 'Σ τοῦ σκροπιού τὴ *daganiá* καλύτερό δον *prāma* δὲν εἶναι ἀπὸ τσῆ συκιᾶς τὸ γάλα Ἀρχάν. Τοῦ 'δωκε μιά δακανιά 'ς τ' ἀπτι καὶ τοῦ 'κοψε τὸ μισό Νεάπ. Φοβοῦμαι νὰ μὴ τοῦ κακοφορμίση ἡ *daganiá* Σμύρν. Ὁ σκύλλος σου μοῦ 'δωκε μινιά *daganiá*, πού μοῦ πλήγωσε τὸ ποδάρι μου Μῆλ. Τοῦ 'δωσε μιά *daganiá* 'ς τὸ χέρι Κορινθ. Μοῦ 'κατσε μιά *δακχανιά*, πού 'χασα τὸν κόσμο Σίφν. || Φρ. Ἡ πρώτη *daganiá* εἶναι τρυπητήρι Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Συνών. φρ. *τρώγοντας ἔρχεται ἡ ὄρεξη* *Δακ-κανιά* καὶ *δάκρυο* (ἐπὶ ὑπερτιμημένων ὠνίων) Σέριφ. Συνών. βλ. εἰς λ. *δάγκαμα 1*. 2) *Δάγκαματι 3*, τὸ ὄπ. βλ., Μεγίστ.: *Μιά γιακ-χανιά* *πωμί*. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκαματι 3*.

δαγκανιάρης ἐπίθ. πολλαχ. *daganiáris* Ζάκ. Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Καστάν. Κίτ. Λίμπερδ. Μάν. Μαραθ. Πάνιτσ. Πετρίν. Πολυάρ. Σελεγούδ.) Σύρ. *daganiár's* Μακεδ. (Δρυμ.) κ.ά. *daganiár's* Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. Λέσβ. *δακνιάρης* Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) *δακ-χανιάρης* Κύπρ. Σύμ. *δακχανιάρης* Ρόδ. Μεγίστ. *γιακ-χανιάρης* Ρόδ. Ἀκ-χανιάρης Κύπρ. (Αἰγιαλ.) Θηλ. *daganiára* Στερελλ. (Πατιόπουλ. Σπάρτ.) *δακνιάρη* Κρήτ. *daganiarē* Δ. Κρήτ. *δακνιარέ* Δ. Κρήτ. *γιακ-χανιάρη* Μεγίστ. *daganiáris* Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Οὐδ. *δαγκανιάρικο* κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δαγκανιά* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ρ η ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ. Διὰ τοὺς τύπ. *daganiarē*, *δακανιάρ* βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἀθηνᾶ 6 (1894), 16 κέξ.

1) Ὁ ἔχων τὴν τάσιν πρὸς τὸ δάκνειν, ἰδίως ἐπὶ κυνῶν πολλαχ.: Ὁ σκύλλος εἶναι *δακνιάρης* καὶ νὰ βλέπεσαι μὴ σὲ δακάσῃ Κρήτ. Ἡ σκύλλα δὸν εἶναι *δακνιარέ*, μόνο νὰ προσέχῃς αὐτόθ. Σκύλλος *δακνιάρης* ἐγίνηκα, ὅδε δὸν ἄκουσα νὰ πῇ τουτονὰ αὐτόθ. Ὁδεν τζι 'γροικᾶς νὰ τραγουδοῦνε, θαρεῖς πὼς 'γροικᾶς οἱ ἀηδόνια, παρὰ σκύλλες *δακνιάρης* καὶ *γαβγίζου* αὐτόθ. Πέβει τὴ γρά 'ς τὸ κασαπιὸ νὰ τσῆ φέρῃ δὺὸ μαδρόσκυλλους *δακνιάρηδες* (ἐκ παρμυθ.) αὐτόθ. Κράθειε τὴ σκύλλα σου, γιατί 'ναι μιά 'ουλιὰ *δακνιარέ* καὶ φοβᾶται ἡ θυγατέρα μου (μιά 'ουλιὰ = ὀλίγον) Δ. Κρήτ. Μὴ φοβᾶσαι τὸ σκύλλο μας καὶ δὲν εἶναι *δακνιάρης* Κρήτ. (Νεάπ.) Ἐχει ἓνα *daganiáris* σκυλλί καὶ νὰ μὴ βερνᾶς ἀπὸ ἐκεῖ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τὸν βρωμόθυλλον, εἶντα Ἀκ-χανιάρης πού 'ναι! Κύπρ. (Αἰγιαλ.) || Φρ. Σκυλλί *daganiáris* (ἐπὶ ὑπούλου, κακοῦ ἀνθρώπου) Α.

Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) *Nā dōne* προσέχῃς, ἔναι σκυλλί *daganiáris* Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Παροιμ. Τὸ *daganiáris* σκυλλί δὲ *γαβγίζει* (ὁ ὑπουργὸς ἀνθρώπος δρᾷ ἀθροῦβως) I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 303, 262. Συνών. *δαγκανιάρης 1*. *δαγκάρης*, *δαγκασιάρης*, *δαγκωνιάρης*, 2) Τὸ πτηνὸν Ἀετομάχος ὁ ἐρυθροκέφαλος (*Lanius senator*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀετομαχιδῶν (*Lanidae*), ἡ τῶν ἀρχαίων *δακνᾶς* καὶ *δακνῆς* Πελοπν. (Καστάν. Λίμπερδ. Πάνιτσ. Πολυάρ. Σελεγούδ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *δάγκος 2*. 3) Τὸ θηλ. ὡς οὐσ., ἡ χηλὴ τοῦ καρκίνου Στερελλ. (Πατιόπουλ. Σπάρτ.) — Λεξ. Αἰν.: *Τ' λαγὸ τ' μανλᾶνι μὴ daganiáris* ἀπ' τ' *κάβουρα* (τ' *μανλᾶνι* = τὸν καλοῦν) Πατιόπουλ. Συνών. *δαγκάνα 1*, *δαγκανάρη 1*, *δαγκάνη*, *δαγκανούρα 1*, *δαγκοῦνα 1*, *καβουροτσιμπίδα*, *τσιμπίδα*, *χαλί*, *χαχάλι*.

δαγκανιάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἡλ.) κ.ά. — Λεξ. Βάιγ. Γαζ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. *daganiáris* Ὁθων. *dagani-riaricos* Ἰκαρ. *δαγκνιάρ'κους* Μακεδ. (Λαγκαδ.) *daganiár'kous* Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θηλ. *δαγκνιάρικια* Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ *δαγκανιάρης* κ.ά. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *δαγκανιάρης*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) *Δαγκανιάρης 1*, τὸ ὄπ. βλ., Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Λαγκαδ.) Ὁθων. Πελοπν. (Ἡλ.) — Λεξ. Βάιγ. Γαζ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.: *Τὴν ἐπιακε 'πὸ τὴ βέστα τσῆ ἓνας daganiáris* σκύλλος καὶ τσῆ τὴν ἔσκισε (βέστα = φουστάνι) Ὁθων. || Φρ. *Δαγκνιάρ'κον* σκ'λλί (ἐπὶ ἐριστικοῦ ἀνθρώπου) Λαγκαδ. Συνών. *δαγκανιάρης 1*. 2) Ὁ διὰ δῆξεως ἀνθρώπου εὐνουσισθεὶς τράγος Ἰκαρ.

δαγκανίδι τό, ἐνιαχ. *daganiði* Κρήτ. (Ἀνατολ. Σφακ. κ.ά.) *δακνίδι* Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *δαγκάνω* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ρ η ς, περὶ τῆς ὁποίας βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17), 168 κέξ καὶ Β. Φάβην εἰς Ἀθηνᾶ 45 (1933), 359.

1) Ἰσχυρὸν δάγκωμα Κρήτ. (Ἀνατολ. Ρέθυμν. κ.ά.): *Nā sou* τὸ παίξῃ θέλει τὸ *δακνίδι* καὶ θὰ σὲ ξυπνήσῃ μὰ τὸ Θό! Κρήτ. 2) Ἐλαφρὸν δάγκωμα Κρήτ. (Σφακ.): *Καὶ μοῦ χύθηκενε κ' ἡ χατζίνα*, γιατί θὰ θάρεινε πὼς ἡμουν *γλέφτης*, κι ἂ δὲ τζῆ 'παιζα ἓνα *daganiði* 'ς τὸ βυζὶ νὰ *λιγωμαριστῇ*...

δαγκανιέτσα ἡ, ἐνιαχ. *giak-kanietza* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δαγκανιά* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ τ σ α.

Ἡ μικρὰ *δαγκανιά*.

δαγκανιόρι τό, ἐνιαχ. *daganióri* Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. οὐσ. *δαγκανιόρος* κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ πτηνὸν Ἀετομάχος ὁ ἐρυθροκέφαλος (*Lanius senator*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀετομαχιδῶν (*Lanidae*), ἡ τῶν ἀρχαίων *δακνᾶς* καὶ *δακνῆς* ἐνθ' ἄν.: *Ἐπγισα ἓνα daganióri* σήμερα μὴ τ'ν παῖδα μ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *δάγκος 2*.

δαγκανίτσα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δαγκάνα* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

Τὸ μικρὸν ἢ ἐλαφρὸν δάγκωμα. Συνών. *δαγκαματίτσα*, *δαγκωματίτσα*.

